

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoord naakt

J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt
Vermoorde reputaties

E-boek novelles:

Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord

J.D. Robb

Vermoord naakt

ISBN 978-225-6901-6

ISBN 978-90-6023-795-9 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Naked in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: achtergrond Thinkstock / vrouw Ayal Ardon, Arcangel Images

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap

© 1995 Nora Roberts

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het verleden is de proloog.
– *William Shakespeare*

Geweld is net zo Amerikaans als kersentaart.
– *Rap (Hubert Gerold) Brown*

1

Ze werd wakker in het donker. Door de kieren in de zonwe-
ring glipte een eerste hint van daglicht, dat grijze strepen
over het bed wierp. Het was alsof ze in een cel ontwaakte.

Heel even bleef ze zo liggen, huiverend, gevangen, terwijl de
droom vervaagde. Na tien jaar bij de politie had Eve nog altijd
dromen.

Zes uur daarvoor had ze een man gedood, ze had gezien hoe
de dood zijn ogen binnensloop. Het was niet de eerste keer dat
ze tot het uiterste was gegaan, of een droom had gehad. Ze had
geleerd zowel de daad als de consequenties te aanvaarden.

Maar het kind achtervolgde haar nog steeds. Ze was niet op
tijd gekomen om het kind te redden. In haar droom hoorde ze
het gillen van het kind als echo van haar eigen gegil.

Al dat bloed, dacht Eve, terwijl ze het zweet van haar gezicht
wiste met haar handen. Dat zo'n klein meisje zo veel bloed in
haar lijfje had. Maar ze wist dat het van levensbelang was dat ze
dit naast zich neerlegde.

Volgens de standaardprocedure van de sectie zou ze de och-
tend doorbrengen op de afdeling Keuring. Elke agent die door
het gebruik van zijn wapen een leven beëindigde, werd emotio-
neel en psychiatrisch gekeurd, voordat het werk mocht worden
hervat. Eve vond deze tests tamelijk irritant.

Maar ze zou zich er wel doorheen slaan, dat was haar al vaker
gelukt.

Toen ze opstond, ging de plafondverlichting automatisch aan
op een gedimde stand, zodat ze haar weg kon vinden naar de
badkamer. Ze kreunde even toen ze haar spiegelbeeld zag. Haar
ogen waren gezwollen door slaapgebrek, haar huid was bijna net

zo bleek als de lichamen die ze had overgedragen aan de lijk-schouwer.

Ze wilde er niet bij stil blijven staan en stapte gapend de douche in.

‘Geef me zevenendertig graden, volle sterkte,’ zei ze en ze verschoof iets, zodat de douchestraal recht in haar gezicht spoot.

Ze liet het water stomen, zeepte zich lusteloos in en liet de gebeurtenissen van de vorige nacht nog eens door haar hoofd spelen. Ze hoefde zich pas om negen uur te melden bij Keuring en had dus nog drie uur de tijd om tot rust te komen en de droom volledig te laten vervagen.

Het minste beetje twijfel of spijt zou meteen worden geregistreerd en dat kon een tweede en zwaardere ronde betekenen, met de apparaten en de techneuten met hun uilenbrillen.

Eve was niet van zins langer dan vierentwintig uur van de straat te zijn.

Met haar badjas aan liep ze de keuken in en ze programmeerde haar AutoChef voor koffie: zwart; toast: licht. Door het raam hoorde ze het zware gebrom van luchtverkeer dat de vroege forensen naar hun kantoren bracht, en de late naar huis. Ze had het appartement jaren geleden gekozen omdat het op een druk knooppunt van grond- en luchtverkeer lag. Ze hield van de herrie en de massa's. Na nog maar eens een geuw keek ze uit het raam. Ze volgde de rammelende tocht van een verouderde luchtbus met werklui die de pech hadden dat ze niet in de stad of via thuis'links konden werken.

Ze riep op haar scherm *The New York Times* op en bekeek vluchtig de koppen, terwijl de surrogaatkoffie haar gestel oppepte. De AutoChef had haar toast weer verbrand, maar ze at het toch op, met een vaag idee dat ze misschien toch eens een nieuwe moest aanschaffen.

Ze verwonderde zich over een artikel over het terugroepen van een grote partij Cocker Spaniel-droids, toen haar tele'link piepte. Eve schakelde over op communicatie en keek hoe haar leidinggevende op het scherm verscheen.

‘Commissaris.’

‘Inspecteur.’ Hij gaf haar een korte knik, terwijl hij haar natte haar en slaperige ogen registreerde. ‘Incident op 27 West Broadway, achttiende etage. Jij hebt de leiding.’

Eve trok een wenkbrauw op. ‘Ik heb keuring. Verdachte wettig getermineerd om 22.35 uur.’

‘Dit heeft prioriteit,’ zei hij vlak. ‘Kom je penning en wapen halen op weg naar het incident. Code 5, inspecteur.’

‘Ja, chef.’ Zijn gezicht was verdwenen voordat ze weg stapte van het scherm. Code 5 betekende dat ze rechtstreeks rapporteerde aan haar commissaris. Geen onbeveiligde verslagen tussen afdelingen en geen samenwerking met de pers.

Ofwel: ze stond er alleen voor.

Op Broadway was het lawaaierig en druk – als een feestje waar de luidruchtige gasten nooit vertrokken. Het straat-, voet- en luchtverkeer was vreselijk, de lucht werd verstikt door lichamen en voertuigen. Vroeger, toen ze nog uniformdienst had, was dit een hotspot voor wrakkige voertuigen en geplette toeristen, die zo in beslag genomen werden door het hele schouwspel dat ze verga-ten aan de kant te gaan.

Zelfs om deze tijd steeg er nog stoom op van de vaste en verplaatsbare voedselkramen, die de onafzienbare massa voorzagen van alles, van rijstnoedels tot sojados. Ze moest uitwijken om een botsing te vermijden met een verkoper op zijn rokende Gilda-Grill. Zijn uitgestoken middelvinger viel haar niet eens op.

Eve parkeerde dubbel, ontweek nog net een man die harder stonk dan zijn flesje bier, en stapte de stoep op. Ze scande het gebouw eerst, vijftig etages glanzend metaal dat de lucht doorkliefde vanuit een betonnen veste. Ze had al twee oneerbare voorstellen te pakken voordat ze bij de deur was.

Omdat dit gedeelte van Broadway de bijnaam Prostitute’s Walk had, was ze niet verbaasd. Ze liet haar penning zien aan de agent bij de ingang.

‘Inspecteur Dallas.’

‘Ja, chef.’ Hij haalde zijn officiële compu-seal langs de deur om nieuwsgierigen buiten te houden en ging haar toen voor naar de rij liften. ‘Achtttiende etage,’ zei hij toen de deuren achter hen dichtschoven.

‘Praat me bij, agent.’ Eve schakelde haar recorder in en wachtte af.

‘Ik was niet als eerste ter plekke, inspecteur. Wat er boven is voorgevallen, is alleen boven bekend. Daar wacht een collega op u. We hebben een moord en een Code 5 in kamer achttien-nul-drie.’

‘Wie heeft het gemeld?’

‘Dat is informatie waarover ik niet beschik.’

Hij bleef staan toen de lift weer openging. Eve stapte uit en stond alleen in een smalle gang. Beveiligingscamera’s kantelden naar haar toe en haar voeten maakten nauwelijks geluid op de versleten vleug van het tapijt toen ze in de buurt van 1803 kwam. Ze negeerde de handplaat en hield haar penning op ooghoogte voor de deurcamera tot de deur openging.

‘Dallas.’

‘Feeney.’ Ze glimlachte, blij een bekend gezicht te zien. Ryan Feeney was een oude vriend en voormalig partner die de buitenlucht had ingeruild voor een bureaubaan en een hogere functie bij de Elektronische Detectie Eenheid. ‘Dus ze sturen tegenwoordig de computerhelden.’

‘Ze wilden een hoge piet, en de beste.’ Zijn lippen krulden op in zijn brede, verkreukelde gezicht, maar zijn ogen bleven nuchter. Hij was een kleine, gedrongen man met kleine, plompe handen en roestkleurig haar. ‘Je ziet er beroerd uit.’

‘Zware nacht.’

‘Heb ik gehoord.’ Hij bood haar een gesuikerd nootje aan uit de zak die hij altijd meezeulde en nam haar eens goed op om te beoordelen of ze opgewassen was tegen wat haar in de naastgelegen slaapkamer te wachten stond.

Ze was jong voor haar rang, amper dertig, met grote bruine ogen die nooit een kans hadden gekregen om naïef te zijn. Haar reebruine haar was kortgeknipt, meer uit gemak dan vanwege de stijl, maar het paste bij haar driehoekige gezicht met zijn vlijmscherpe jukbeenderen en het kleine kuiltje in de kin.

Ze was lang en slank op het magere af, maar Feeney wist dat zich onder het leren jack stevige spieren bevonden. Belangrijker, ze had ook hersens, en een hart.

‘Dit wordt een lastig gevalletje, Dallas.’

‘Dat had ik al begrepen. Wie is het slachtoffer?’

‘Sharon DeBlass, de kleindochter van senator DeBlass.’

Geen van beide namen zei haar iets. ‘Ik ben niet zo goed in politiek, Feeney.’

‘Een heer uit Virginia, extreemrechts, oud geld. De kleindochter is een paar jaar geleden radicaal naar links geswitcht en naar New York verhuisd om gezelschapsdame met vergunning te worden.’

‘Ze was een hoer.’ Dallas keek even rond in het appartement. Het was gemeubileerd in een obsessief-moderne stijl – glas en dun chroom, gesigioneerde hologrammen op de muren, een ingebouwde bar in opvallend rood. Het brede moodscreen achter de bar vertoonde overvloeiende vormen en koele pasteltinten.

Maagdelijk netjes, mijmerde Eve, en zo koud als een hoer. ‘Geen verrassing, gezien haar vastgoedkeuze.’

‘Door de politiek ligt het gevoelig. Het slachtoffer was een blanke vrouw van vierentwintig. Ze is in bed van kant gemaakt.’

Eve tilde alleen een wenkbrauw op. ‘Dat heeft wel iets, daar verdiende ze haar geld. Hoe is ze gestorven?’

‘Dat is het volgende probleem. Ik wil dat je het zelf even bekijkt.’

Terwijl ze door de kamer liepen, haalden ze allebei een smalle spuitbus tevoorschijn, waarmee ze hun handen inspoten om vet en vingerafdrukken af te dekken. Bij de deuropening spoot Eve ook de zolen van haar laarzen in, om ze glad te maken, zodat ze geen vezels, losse haren of huidcellen zouden oppikken.

Eve was al op haar hoede. Onder normale omstandigheden

zouden er bij moord nog twee andere onderzoekers op de plaats delict zijn, met opnameapparatuur voor geluid en beeld. Forensisch experts zouden staan te wachten met hun gebruikelijke chagrijnige ongeduld om de PD te scannen.

Dat alleen Feeney hier was om haar bij te staan betekende dat ze heel voorzichtig te werk zou moeten gaan.

‘Beveiligingscamera’s in de lobby, lift en gangen,’ merkte Eve op.

‘Ik heb de disks al opgevraagd.’ Feeney opende de slaapkamerdeur en liet haar voorgaan.

Het zag er niet fraai uit. De dood was zelden een vredige, religieuze ervaring naar haar mening. Het was het bittere einde, voor zowel heilige boontjes als slechteriken. Maar dit was vreselijk, alsof het speciaal geënceneerd was om te choqueren.

Het bed was gigantisch, opgemaakt met op het oog echt satijnen lakens in de kleur van rijpe perziken. Er waren kleine spotjes gericht op het midden van het bed, waar een naakte vrouw in een lichte kuil op de zwevende matras lag.

De matras bewoog in een obscene en gracieus ritme, afgestemd op de geprogrammeerde muziek die uit het hoofdeinde kwam.

Ze was nog steeds mooi, een poppengezichtje met een grote waterval vlamvend rood haar, smaragdgroene ogen die glazig naar het spiegelplafond starden, lange, melkwitte ledematen die beelden van *Het Zwanenmeer* opriepen, terwijl ze zachtjes wiegden op het ritme van het bed.

Ze lag er niet langer bevallig bij, haar armen en benen waren onzedig uitgespreid, zodat de dode vrouw in een X-vorm precies in het midden van het bed lag.

Er zat een gat in haar voorhoofd, een in haar borst en er gaapte nog een verschrikkelijk gat tussen de geopende dijen. Bloed was over de glimmende lakens gespetterd, in druppels, plasjes en vlekken.

Er zaten spetters op de gelakte muren, als dodelijke gekladder van een boosaardig kind.

Zo veel bloed was zeldzaam en ze had er de vorige nacht al veel

te veel van gezien om dit schouwspel zo rustig op te nemen als ze had gewild.

Ze moest even een keer hard slikken en zichzelf dwingen om het beeld van de kleuter te verdringen.

‘Heb je de plaats delict vastgelegd?’

‘Jep.’

‘Zet dat verdomde ding dan uit.’ Ze liet haar adem ontsnappen toen Feeney de schakelaar had gevonden om de muziek tot zwijgen te brengen. Het bed kwam zwevend tot stilstand. ‘De wonden,’ mompelde Eve, terwijl ze er dichterbij ging staan om ze te bestuderen. ‘Te netjes voor een mes. Te slordig voor een laser.’ Er schoot haar ineens een beeld te binnen – van oude trainingsfilms, oude opnames, oude wreedheid.

‘Jezus, Feeney, dit lijken wel kogelwonden.’

Feeney stak een hand in zijn zak en haalde er een verzegelde plastic zak uit. ‘Degene die dit heeft gedaan, heeft een souvenir achtergelaten.’ Hij overhandigde de zak aan Eve. ‘Een stuk antiek als dit is wel acht- of tienduizend waard voor een legale verzamelaar, en het dubbele op de zwarte markt.’

Gefascineerd draaide Eve de verzegelde revolver om in haar hand. ‘Behoorlijk zwaar,’ zei ze, half in zichzelf. ‘Lomp.’

‘Het kaliber is achtendertig,’ vertelde hij haar. ‘De eerste die ik ooit buiten een museum heb gezien. Dit is een Smith & Wesson, Model 10, blauw staal.’ Hij keek ernaar met een zekere waardering. ‘Echt een klassieker, het standaard politiemodel tot het tweede deel van de twintigste eeuw. Ze worden niet meer gemaakt sinds 2022, 2023, toen de Wapenwet in werking trad.’

‘Voor geschiedenis moet ik dus bij jou zijn.’ Dat verklaarde meteen waarom hij hier was. ‘Ziet er nieuw uit.’ Ze rook eraan, door het plastic, en ving de geur op van olie en iets branderigs. ‘Iemand heeft hier goed voor gezorgd. Staal afgevuurd op een lichaam,’ mijmerde ze, terwijl ze de zak aan Feeney teruggaf. ‘Afschuwelijke manier om te sterven. De eerste die ik heb gezien in mijn tien jaar bij de politie.’